

Yük Olma Yük Al

– Vedat Akıllı · 25 Ocak 2024

“Birilerinin kalbine iyi gelmeyi öğrenin
Yük olma işini herkes yapıyor zaten...”

Kadim nasihattir: “Yük olma, yük al” der. Yük olanlardan mıyız, yük alanlardan mı? Esasen soruya verilecek cevap ve bu cevaba uygun tavır; bir cevaptan öte bir hayat görüşü, bir bakış açısı, bir yaklaşım tarzı, bir hal ve duruşu ortaya koyacaktır.

İyi olmak, güzelin, doğrunun peşinde olmak; her şeyden önce yük olmaktan kurtulup yük almaya talip olanların yolu olacaktır. Yaşam baştan sona bir yolculuk ve bu yolculukta ancak yük olmaktan kurtulup yük alanlar, ağırlıklarından kurtulabileceklerdir. Evet, yanlışlık yok. Yük alanlar hafifleyecektir. Zira hiç bir ağırlık başkalarına yük olmaktan daha ağır gelmeyecektir insana.

Bulunmuş olduğu durumları hep başkalarına yükleyenler hiçbir zaman ağırlıklarından kurtulamayacaktır. Hayatın merkezine hep kendi sorunlarını koyanlar, sorumluluklarını ve sorunlarını egoistçe başkalarına yükleyenler sorunlarla boğuşmaktan kurtulamayacaktır. Yük olanlar, sürgit bir büyük yükün altında ezilmeye mahkûm olacaktır. Bir de yük alanlar var: Büyük adamlar... Başkalarının yükünü almaya talip olanlar, başkalarının derdini kendine dert edinenler, insanın ve toplumun acısını yüreğinde hissedenler; kendi dışındaki dertlere duyarsız kalmayarak yük alanların başka derdi olmayacaktır. Ezcümle; derdi kendi olanın derdi büyük olacaktır, derdi başkası olanın başka derdi olmayacaktır...

Yük alanlardır, yüklerinden kurtulacak olanlar. Hayat yolunda yürürken yoldaki işaretler hep bize, iyiliğe, güzelliğe doğruluğa dair bir yük yükleyecektir. Yükü ağır olacaktır yolcunun, dar kapılardan geçmek zorunda kalacaktır belki ama umut olmak için, şifa olmak için de yük olarak yük olmaktan kurtulacaktır insan.

Yollarını ve yönlerini yük olmaktan, yük almaya çevirenler, başkalarına yük değil şifa olanlar, huzursuzluk değil huzur olanlar, umutsuzluk değil umut olanlar, fren değil gaz olanlar; insana dünyaya ve hayata iyi geleceklerdir. İyilik sunacaklardır, dokundukları her şeye, temas ettikleri her kişiye güzellik bulaştıracaklardır.

İnsan unuttu... İyi olmayı unuttu, bir başka yürekle buluşmayı unuttu, bir başkasına iyi gelmeyi unuttu. Gönülden gönüle temas kurmayı unuttu. Diğerkâm olmayı, hemhal olmayı, hem dert olmayı unuttu. Herkes derin ve hüznü bir yalnızlık içinde ve fakat kimse yalnızlığını ve hüznünü ortaya koyabilecek birilerini bulamıyor yanı başında. Birbirimizle temasımız suni, iletişimimiz sahte, konuşmalarımız yavan. Birbirimize dokunamıyor, birbirimizi duymuyor, birbirimizle konuşamıyoruz; konuşuyormuş gibi,

duyuyormuş gibi, dokunuyormuş gibi bir yaşamın kekrelüğünü yaşıyoruz. Yük almak istemiyoruz, yük oluyoruz, sonuç; yaşamak omuzlarımızda bir yüke dönüşüyor...

Sadece insan ilişkilerinde yük almaktan mı bahsediyoruz, elbette hayır. Hayatın her alanında kendi üzerinde düşen sorumluluğundan kaçmak şeklinde ortaya çıkan “bakış acısı” en büyük sorunumuz değil mi? Herkes kendi mesuliyetinden kaçmak çabasında. İş yapanlar, işgüzarlık yapanlar; yük alanlar, yük olanlar; sorunlu olanlar, sorumlu olanlar... Her nerede ve hangi konumda olursa olsun vazifesinin bilincinde olanlar ile çalışmamak için “yorulmamak için” işten kaçmak için işgüzarlığın bin bir türüne başvuranlar. Ne diyordu Teoman Duralı; “Hayatın anlamı ne? Elcevap: üstüne düşen görevi sapmadan, saptırmadan, ifa etmek. Hepsi bu...” Gerisi vazifeden kaçmak, yük olmak, asalak bir şekilde yaşamak...

İnsanın yükünü almak, yaşadığı toplumun yükünü almak, görevini yapmak, mesuliyetinin bilincinde olmak, vicdanının bilincinde olmak, bir gönle iyi gelmek, hayata iyi gelmek değil midir bizi insan kılacak olan, bizi daha iyi insan kılacak olan? Sahiciliğe ihtiyacımız var derinlikli ve hikmetli bir bakışa ihtiyacımız var; hayatın her alanında yük olan değil yük alan anlayışı hayat görüşü ve duruşu kılacak sahil bir yaklaşıma ihtiyacımız var...